

Sygn. akt IX Ka 1951/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Babilon-Domagala

Protokolant: sekr. sądowy Anna Misztal

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2014 roku

sprawy **I. W.**

oskarżonej o przestępstwo z art. 212 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 2 października 2013 roku sygn. akt II K 72/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżyciela prywatnego R. W. na rzecz oskarżonej I. W. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez nią w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżyciela prywatnego R. W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IX Ka 1951/13

UZASADNIENIE

I. W. oskarżona została o to, że w dniu 13 września 2012r. zeznając jako świadek w sprawie z powództwa M. W. (1)przeciwko R. W. o rozwód – sygn. akt I C 1300/12 pomówiła go o dolewanie niewiadomego pochodzenia substancji do zbiornika paliwa w samochodzie F. (...)nr rej. (...)należącym do żony M. W. (1)tj. o przestępstwo z art. 212 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 2 października 2013r. sygn. akt II K 72/13 orzekł co następuje:

I. oskarżoną I. W. uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego jej aktem oskarżenia;

II. zasądził od oskarżyciela prywatnego R. W. na rzecz oskarżonej I. W. kwotę 648 złotych tytułem zwrotu wydatków na ustanowienie obrońcy;

III. na podstawie art. 632 pkt 1 kpk orzekł, że koszty procesu ponosi oskarżyciel prywatny.

Wyrok powyższy w całości zaskarżył pełnomocnik oskarżyciela prywatnego. Na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 kpk zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu;

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia polegającą w szczególności na naruszeniu dyspozycji art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez zaniechanie omówienia w uzasadnieniu wyroku dowodów w postaci zeznań pokrzywdzonego oraz zeznań świadków M. W. a także J. C., a nadto

zaniechanie odniesienia się do wyjaśnień oskarżonej w tej części, w której wyjaśnia ona, że zeznając o dolewaniu przez oskarżyciela prywatnego do paliwa w samochodzie użytkowanym przez M. W. (1) mówiła prawdę

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez przyjęcie, że zachowanie oskarżonej nie wyczerpało ustawowych znamion przestępstwa z art. 212 § 1 kk
- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczeni a to art. 7 kpk poprzez całkowicie dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego z pominięciem zasad nie tylko logicznego rozumowania ale przede wszystkim wiedzy i doświadczenia życiowego, co w konsekwencji doprowadziło do stwierdzenia, że zachowanie oskarżonej nie stanowiło stwierdzenia wykraczającego poza powszechnie przyjęte wartości norm i ocen społecznie akceptowanych podczas gdy prawidłowa i dokonana w sposób swobodny, z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego ocena wszystkich okoliczności ujawnionych w toku postępowania karnego prowadzić winna do wniosku, że swoim zachowaniem oskarżona I. W. wyczerpała nie tylko przedmiotowe ale i podmiotowe znamiona zarzucanego jej czynu z art. 212 § 1 kk

Podnosząc powyższe zarzuty pełnomocnik oskarżyciela prywatnego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kielcach.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela prywatnego jawi się jako oczywiście bezzasadna. Oznacza to, że brak jest podstaw do uznania podniesionych w niej zarzutów oraz uwzględnienia zawartych w niej wniosków.

Przeprowadzona przez Sąd Okręgowy kontrolna analiza przedmiotowej sprawy wraz z pisemnym uzasadnieniem orzeczenia, potwierdziła prawidłowość sposobu procedowania Sądu I instancji. W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy zgromadził kompletny materiał dowodowy niezbędny do rozstrzygnięcia sprawy, który poddał kompleksowej ocenie zgodnie z zasadą swobodnej oceny, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Dokonana przez Sąd Rejonowy analiza w żaden sposób nie może być uznana za jednostronną czy też nielogiczną. W pełni prawidłowa, poparta trafnym orzecznictwem, jest ocena prawo – karna działania oskarżonej. Poprzedzona została ona prawidłową analizą odzwierciedlającą dokonane prawidłowo ustalenia faktyczne.

W uzasadnieniu orzeczenia, wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd Rejonowy wskazał w oparciu o jakie dowody ustalony został stan faktyczny oraz w jaki sposób przebiegało wnioskowanie w oparciu o zebrane dowody.

Formułowane przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego zarzuty stanowią jedynie ogólnikową, gołosłowną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego i w żadnym razie nie dają podstaw do wzruszenia zaskarżonego orzeczenia. Apelacja skarżącego opiera się jedynie na wskazaniu rzekomych braków w rozumowaniu Sądu Rejonowego oraz jednostronnym, oderwanym od potrzeby analizy całokształtu okoliczności przedmiotowej sprawy, twierdzeniu, iż oskarżona I. W. zrealizowała znamiona przestępstwa zniesławienia.

W pierwszej kolejności zwrócić należy uwagę, iż Sąd Rejonowy bezsprzecznie zasadnie wskazał na fakt, iż bezsporna była treść zeznań jakie złożyła oskarżona w procesie cywilnym, co wynikało z faktu, iż utrwalona została ona na nagraniu e-protokołu. Nie ma więc w tym zakresie żadnych wątpliwości. Godzi się przecież wbrew zarzutom skarżącego zauważyć, iż oskarżona w swoich zeznaniach w sprawie cywilnej wyrażała jedynie domniemanie, a nie jak usiłuje insynuować skarżący, stanowczo twierdziła, iż oskarżyciel prywatny dolewał niewiadomego pochodzenia substancje do zbiornika paliwa.

Konieczne więc było ustalenie podłoża jakie miała treść składanych przez oskarżoną zeznań w jakich miała ona pomówić oskarżyciela prywatnego, co też Sąd Rejonowy uczynił w sposób prawidłowy i co doprowadziło go do w pełni zasadnych wniosków w zakresie odpowiedzialności oskarżonej I. W..

W sposób logiczny Sąd I instancji w pierwszej kolejności wskazał więc na fakt, iż M. W. (1) zgłaszała szereg nawracających się awarii dotyczących jej samochodu służbowego, które wiązane były z jakością tankowanego paliwa bądź też z jego celowym zanieczyszczeniem. Okoliczność ta w pełni zasadnie ustalona została w oparciu o dokumenty nadesłane z serwisu dokonującego napraw jak również w oparciu o korespondujące ze sobą zeznania świadków N. P., M. C., M. W. (1), J. C., A. M., K. M., A. B.. Brak jest jakichkolwiek wątpliwości, co do ich wiarygodności. Świadców ci nie mieli żadnego interesu we wspieraniu którejkolwiek ze stron postępowania.

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy, w pełni prawidłowo, wskazał na okoliczności związane z powstaniem u M. W. (1) podejrzeń, co do zanieczyszczenia paliwa przez jej męża i zakomunikowania o tym swoim współpracownikom, w tym oskarżonej I. W.. Okoliczność ta ma zasadnicze znaczenie dla przedmiotowej sprawy. Trafnie wykazał Sąd Rejonowy, iż w zakresie tym z wyjaśnieniami oskarżonej I. W. współgrają zeznania N. P. oraz M. W. (1). W pełni prawidłowo w zakresie własnych ustaleń Sąd Rejonowy odwoła się do obiektywnych okoliczności, jakie wskazywały w sposób jednoznaczny na negatywne, nastawione na chęć niepokojenia M. W. (1), zachowanie oskarżyciela prywatnego R. W.. Wyłaniało się ono, jak trafnie wskazał Sąd I instancji, z takich zachowań R. W. jak skargi do zwierzchników żony wskazujące na nieregularne wykorzystanie samochodu służbowego, zawiadamianie o rzekomych przestępstwach.

Dokonane przez Sąd Rejonowy prawidłowe ustalenia faktyczne obrazują nakładające się na siebie okoliczności. Konflikt pomiędzy R. W. a M. W. (1), problemy z jej służbowym samochodem i powiadomienie o tym współpracowników układają się w logiczny ciąg zdarzeń, który odzwierciedlony został przez oskarżoną I. W. w zeznaniach, jakie złożyła ona przed Sądem Okręgowym w dniu 13 września 2012r.

W pełni trafna jest ocena zeznań oskarżyciela prywatnego R. W.. Słusznie Sąd Rejonowy wskazał, iż stanowią one przedstawienie i ocenę zachowania oskarżonej tylko i wyłącznie z własnego punktu widzenia, który nie ma nic wspólnego z obiektywizmem. Niemniej jednak zeznania R. W. w żaden sposób nie przeciwstawiają się dokonany ustaleniom faktycznym. W żaden sposób nie podważają ustaleń co do problemów z układem paliwowym samochodu należącego do M. W. (1), konfliktu pomiędzy nią a oskarżycielem prywatnym, a nawet potwierdzają, iż oskarżyciel prywatny miał dostęp do samochodu służbowego swojej żony. W sposób trafny Sąd Rejonowy wskazał także na ważny dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy fragment zeznań R. W., w którym wskazał on, iż nigdy nie usłyszał od oskarżonej, poza salą rozpraw, zarzutów o dolewaniu niewiadomej substancji do zbiornika paliwa samochodu jego żony. Nie można więc zgodzić się, iż brak jest w uzasadnieniu orzeczenia analizy zeznań świadka – pokrzywdzonego R. W..

W tym miejscu wskazać należy także na bezpodstawność zarzutu skarżącego dotyczącego brak omówienia w uzasadnieniu wyroku zeznań świadków M. W., J. C.. W sposób ewidentny przeczy temu uzasadnienie wyroku, w którym w sposób jasny Sąd Rejonowy odwołuje się do zeznań w/w świadków w zakresie, w jakim wskazuje, iż samochód służbowy M. W. (1) ulegał awariom i był odholowywany bądź też udzielana była pomoc w jego obsłudze.

Nieuzasadnione jest także twierdzenie skarżącego, iż Sąd Rejonowy nie odniósł się do wyjaśnień oskarżonej w części, w której podała, że zeznając w sprawie cywilnej mówiła prawdę. Podkreślić wypada, iż powyższe twierdzenie, wbrew stanowisku skarżącego, w niczym nie zmienia oceny zachowania się podsądnej w inkryminowanym czasie. Jak podnoszono już w niniejszym uzasadnieniu, składając zeznania w charakterze świadka w postępowaniu o rozwód, I. W. podała jedynie, iż istniały domniemania, że R. W. dolewa (dosypuje) „czegoś” do zbiornika paliwa samochodu służbowego pozostającego w dyspozycji M. W. (1). Bezspornym zaś jest, iż domniemania takie faktycznie miały miejsce, co wynika wprost z relacji M. W. (1) i jej przełożonego N. P..

Równocześnie, ewentualne wewnętrzne przekonanie podsądnej wyrażone przez nią w toku wyjaśnień w niniejszym procesie, pozostaje bez znaczenia dla oceny jej zeznań w czasie zarzucanym tj. 13 września 2012r.

Bezpodstawny jest zarzut obrazy art. 424 kpk Sąd Rejonowy oparł się bowiem na całokształcie ujawnionego materiału dowodowego. Przeanalizował wszystkie dowody i dał temu wyraz w uzasadnieniu orzeczenia. W przedmiotowej sprawie ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji nie jest ani ogólnikowa ani pobieżna, dlatego też w

konsekwencji nie można przyjąć, by taka analiza zgromadzonego materiału dowodowego nie mogła prowadzić sądu do prawidłowych ustaleń faktycznych.

Uzasadnienie wyroku i zawarta w nim analiza jest nadto bez wątpienia wystarczająca dla dokonania prawidłowej kontroli instancyjnej rozumowania Sądu I instancji przez Sąd odwoławczy. W sposób bezproblemowy można prześledzić tok rozumowania Sądu Rejonowego przy ocenie zgromadzonego materiału dowodowego. Analiza i ocena zgromadzonych dowodów w żaden sposób nie wskazuje, że uzasadnienie sporządzone zostało z rażącą obrazą art. 424 kpk, albowiem w efekcie Sąd Okręgowy nie mógłby przeprowadzić rzetelnej instancyjnej kontroli prawidłowości zapadłego wyroku.

Ostatecznie po dokonaniu prawidłowych ustaleń faktycznych, przede wszystkim szerokiego kontekstu zeznań, jakie złożyła oskarżona I. W., jako świadek w sprawie z powództwa M. W. (1) przeciwko R. W. o rozwód, Sąd Rejonowy doszedł do prawidłowego wniosku, iż wypowiedziami swoimi oskarżona nie wyczerpała znamion czynu z art. 212 § 1 kk.

Wskazać należy, iż legalność zarzutu podnoszonego w toku procesu nie wyczerpuje znamion czynu z art. 212 § 1 kk tylko wtedy gdy zarzut postawiony jest we właściwej formie i nie zmierza wyłącznie do poniżenia osoby, której został postawiony (zob. wyrok SN z 15 września 1970r. V KKN 31/70).

Gruntowna analiza wypowiedzi oskarżonej w kontekście jej roli procesowej w sprawie o sygn. akt I C 1300/12 jednoznacznie potwierdziła, iż jej wypowiedzi, jak słusznie dostrzegł Sąd Rejonowy, były jedynie realizacją jej prawnego obowiązku.

Nadto zwrócić należy uwagę, iż wypowiedzi oskarżonej w żadnym razie nie miały na celu poniżenia oskarżyciela prywatnego w opinii publicznej. Były jedynie, na co należy zwrócić uwagę szeroką relacją faktów i spostrzeżeń wyłaniających się z relacji M. W. (1) zaprezentowaną jedynie przed Sądem Okręgowym.

Wskazać należy także, iż o pomówieniu można mówić jedynie wtedy gdy zarzut odnoszący się do postępowania lub właściwości może poniżyć osobę w opinii publicznej bądź narazić ją na utratę zaufania dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju prowadzonej działalności. Na gruncie przedmiotowej sprawy zważając na okoliczności i miejsce wypowiedzi oskarżonej, w tym jej kontekst, nie może być mowy o narażeniu oskarżyciela prywatnego na pomówienie.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk i art. 456 kpk zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art 626 § 1 kpk w zw. z art. 636 § 1 i 3 kpk. Z uwagi na fakt, iż oskarżona występowała w postępowaniu odwoławczym z obrońcą, który złożył wniosek o zasądzenie od oskarżyciela prywatnego na rzecz oskarżonej kosztów postępowania według norm przypisanych Sąd Okręgowy w oparciu o § 14 ust 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zasądził od oskarżyciela prywatnego R. W. na rzecz oskarżonej I. W. 516,60 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez nią w postępowaniu odwoławczym.

SSO Aleksandra Babilon – Domagała